

Донька короля піратів

КУПИТИ

Ви коли-небудь замислювалися, на що здатна дівчина, в чиїх жилах тече кров найнебезпечнішого пірата семи морів? Знайомтеся — Алоса. Вона не просто капітанка власного корабля, вона майстерна маніпуляторка та безстрашна воїтелька. Її місія здається божевільям: навмисно здатися в полон ворогам, щоб відшукати на їхньому судні фрагмент стародавньої мапи. Поки викрадачі святкують легку здобич, Алоса методично обшукує корабель, крок за кроком наближаючись до легендарних скарбів. Але вона не врахувала одного — Райдена, першого помічника ворожого капітана, який виявляється занадто проникливим і небезпечно привабливим. Це історія про те, як мисливець сам може стати здобиччю, а справжній скарб — це не лише золото.

«Донька короля піратів» — це ідеальний коктейль з Young Adult фентезі, морських пригод та вогняної любовної лінії. Якщо вам бракує динамічних історій з харизматичними головними героїнями, які не чекають на порятунок, а самі вибивають двері, ця книга для вас. Вона орієнтована на підлітків та дорослих, які сумують за духом «Піратів Карибського моря», але прагнуть чогось більш витонченого, сучасного та з дрібкою магічної таємниці.

Розділ 1

Я ненавиджу, коли доводиться одягатись як чоловік.

Бавовняна сорочка занадто мішкувата, бриджі занадто великі, черевики занадто незручні. Моє волосся міцно зв'язане на маківці й зібране в пучок під маленьким капелюхом моря-ка. Зліва до пояса туго прив'язана шабля, а справа — пістоль.

Таке вбрання особливо незручне, коли бовтається в неправильних місцях. А цей сморід! Можна подумати, ніби чоловіки тільки те й роблять, що валяються серед рибних тельбухів, а потім ще й підтирають власні екскременти рукавами своїх сорочок. Проте, мабуть, мені не варто аж так скаржитися.

Ці запобіжні заходи необхідні, коли на корабель нападають пірати.

Нас намагаються захопити. Вони переважають і кількістю людей, і кількістю зброї. Семеро моїх уже лежать мертві. Ще двоє стрибнули за борт, щойно помітили на горизонті чорний прапор «Нічного Подорожнього». Дезертири. Підлі трюмні щури. Хоч що підготувала для них доля — чи то втомитися й потонути, чи стати харчами для жителів морської стихії — вони на це заслужили.

Сталь дзвенить у повітрі. Корабель хитається від гарматних пострілів. Ми довго не протримаємося.

— Ще двоє загиблих, Капітанко, — визираючи крізь люк, повідомляє Мендсі, тимчасово моя перша помічниця.

— Я маю піднятися нагору й запхати сталь між їхніх ребер, — відказую я, — а не ховатися тут, мов якийсь безпорадне цуценя.

— Майте трохи терпіння, — нагадує вона мені. — Якщо ми хочемо вижити, вам варто залишатися на місці.

— Вижити? — ображено перепитую я.

— Дозвольте мені перефразувати. Якщо ми хочемо досягти успіху, вам справді не варто демонструвати перед ними захоптиві трюки із шаблею.

— Але, можливо, якщо я просто вб'ю кількох... — звертаюсь я радше сама до себе, аніж до неї.

— Ви ж знаєте, що ми не можемо так ризикувати, — зауважує Мендсі. Затим різко додає: — На нашу палубу зійшло ще більше піратів. Думаю, вони прямують сюди.

Нарешті.

— Наказуй здаватися.

— Ай-й, Капітанко, — вона піднімається рештою сходинок, що ведуть на палубу.

— І не дай їм себе вбити!.. — шепочу я навздогін.

Дівчина киває, перш ніж зникнути за люком.

«Не дай себе вбити», — повторюю я подумки. Мендсі — одна з трьох на цьому кораблі, кому я цілковито довіряю. Хороша дівчина, дуже розумна, оптимістична... Вона стала голосом розуму, якого я так відчайдушно потребувала під час цього плавання. Мендсі та дві інші дівчини з мого справжнього екіпажу добровільно зголосилися вирушити в цю мандрівку разом зі мною. Я не мала б дозволяти їм приєднатися, але потребувала їхньої допомоги, щоб тримати цих нікчемних чоловіків у строю. Життя протягом останніх кількох тижнів виявилось б набагато простішим, якби в цій авантурі моя команда була поруч.

— Складіть зброю!

Я ледве чую наказ Мендсі крізь звуки битви. Але потім усе стихає. Майже одразу лунає брязкіт сталі об дерев'яну палубу. Люди, які зараз під моїм командуванням, мабуть, чекали цього розпорядження. Можливо, навіть молилися, щоб його почути. Якби я не наказала здатися, напевно, вони й самі склали б зброю. Цей екіпаж аж ніяк не назвеш найхоробрішим.

Підійнявшись сходами, я очікувально криюся під палубою і застаюся непоміченою. Я маю зіграти роль безневинного юнги. Якщо тільки ці люди дізнаються, хто я насправді...

— Перевірте під палубою. Переконайтеся, що там ніхто не ховається, — наказує один із піратів.

Я не бачу його зі своєї крийвки, але якщо він командує, то має бути або першим помічником капітана, або ж капітаном.

Я напружуюся, хоча достеменно знаю, що буде далі.

Люк здіймається, і в отворі з'являється бридке обличчя з брудною, кошлатою бородою, жовтими зубами та зламаним носом. М'ясисті руки грубо хапають мене, стягують із драбини й жбурляють на палубу.

Якимось дивом мій капелюх залишається на місці.

— Вишикуйте їх!

Я підводжуся, а потворний пірат забирає мою зброю. Потім він буцає мене ногою в спину, змушуючи опуститися на коліна, як і решту екіпажу. Я озираюся довкола й заспокоююся, побачивши Мендсі. Соринда та Зема також неушкоджені. Це добре. Мої дівчата в безпеці. До біса всіх інших.

Я застигаю на якусь мить, аби роздивитися пірата, що вигукує накази. Він молодий чоловік, якому, цілком можливо, немає і двадцяти років. Що ж, це доволі незвично. Молодики зазвичай не роздають наказів, особливо таким зграям, як ця. Його очі палають перемогою. Постава гордовита, а обличчя впевнене. Якби я стояла рівно, то він, мабуть, виявився на голову вищим за мене. У нього темно-каштанове волосся кольору тюленячої шерсті. Обличчя досить приємне, щоб на нього задивлятися, проте для мене це нічого не означає, адже я знаю, що він належить до цієї зграї. Парубок помічає в шерензі Мендсі. Її капелюх злетів, відкривши довге каштанове волосся й гарненьке личко. Він підморгує їй.

Загалом, я сказала б, що цей парубок — зарозумілий виродок.

Ми з екіпажем мовчки чекаємо на те, що пірати приготували для нас. Довкола досі клубочиться дим від гарматних пострілів. Уламки розкидані по всьому кораблю. Запах порошу просочується в повітря, дряпаючи горло.

Лунають кроки — якийсь чоловік переходить через трап, що з'єднує два кораблі. Його голова нахилена донизу, тож не видно нічого, крім чорного капелюха, оздобленого екзотичним білим пером, яке здіймається збоку.

— Капітане, — озивається той самий пірат, який до цього вигукував накази, — усі чоловіки цього корабля перед вами.

— Добре, Райдене. Проте сподіватимемося, що таки не всі вони чоловіки.

Кілька піратів регочуть у відповідь. Деякі з моїх людей нервово зиркають у мій бік.

Дурні! Вони занадто легко мене видали.

— Я вже помітив трьох дівок, але жодна з них не має рудого волосся.

Капітан киває.

— Слухайте-но сюди! — кричить він, здіймаючи голову, тож ми нарешті можемо побачити його лице.

Він не набагато старший за свого зарозумілого першого помічника. Я пильно вдивляюся в обличчя всіх інших з ворожого екіпажу. У багатьох навіть волосся на підборідді не росте. Це аж занадто молода зграйка піратів. Я чула байки, що «Нічний Подорожній» більше не під командуванням лорда піратів Джескора... що його змінив молодий капітан. Однак я не очікувала, що вся команда виявиться такою молодою.

— Усі ви чули історії про Джескора-Головолома, — продовжує молодий капітан піратів. — Я його син, Драксен. І запевняю: моя репутація стане набагато-набагато гіршою.

Нічого не можу із собою вдіяти. Я сміюся. Чолов'яга справді вважає, що зможе створити собі репутацію, розповідаючи всім, який він жаский?

— Кіране, — капітан киває пірату позаду мене.

Кіран б'є мене по голові руків'ям шаблі. Недостатньо сильно, щоб вирубити, але достатньо, щоб завдати пекельного болю.

«З мене досить», — лунає в моїх думках. Слова застереження Мендсі вилітають з голови. Я не збираюся й далі стовбичити навколішках, наче якийсь слуга. Упершись руками в дерев'яну палубу, я роблю випад, зачепивши ноги потворного пірата, що стоїть позаду. Від першого ж ривка Кіран падає. Я швидко підводжуся, розвертаюся й забираю в нього шаблю та пістоль, перш ніж він встигає звестися на ноги.

Я направляю пістоль прямісінько в обличчя Драксена.

— Забирайся із цього корабля й прихопи своїх людей із собою!

Чую човгання в себе за спиною — це Кіран зводиться на ноги. Я різко відвожу лікоть назад, вгативши в його величезний живіт. З гучним гуркотом пірат знову звальюється додолу.

Западає тиша. Усі чують клацання пістоля, коли я зводжу курок.

— Покиньте палубу. Негайно!

Капітан намагається зазирнути мені під капелюх. Я могла б нахилити голову, щоб уникнути допитливого погляду, але це означало б втратити його з поля зору.

Раптом лунає постріл, що вибиває пістоль із моєї руки. Той падає на палубу, відкочуючись так далеко, що вже й не видно, куди він подівся.

Я розвертаюся праворуч і бачу, як перший помічник — Райден — кладе власний пістоль назад у кобуру. На обличчі парубка з'являється зарозуміла посмішка. Хоча мені й кортить розсікти його погляд шаблюкою, мушу визнати, що постріл був приголомшливим.

Однак цей факт не заважає мені розлютитися. Різко витягаю шаблю й ступаю крок до першого помічника.

— Ти міг відстрелити мені руку.

— Лише якби захотів.

Надто швидко двоє чоловіків — по одному на кожну руку — хапають мене ззаду.

— Мені здається, ти забагато базикаєш, як для простого юнги, чий голос ще не огрубів, — каже капітан. — Зніміть із івнього капелюха!

КУПИТИ